

- От Кьонингсберското военно окръжие. Мобилизират ви. Лихтенфелд остава неприятно поразен.

- И аз получих същото! - обажда се от съседната стая

Прайбиш.

Лихтенфелд отива при него.

- Какво мислите да правим?

- Нищо!... Ще вървим!

- Слушайте, Прайбиш! Вие мислите че сте си изпели кофичката!... Искам да поговорим другарски!

- Какво да говорим?

- Вие знаете много добре, че шефът ще направи постъпки за освобождаване на един от двамата ни. И този един трябва да бъде аз!

- Защо път вие?

- Защото аз съм по-възрастен.

- До сега винаги гледахте обратното.

- Пегувал съм се.... Освен това страдам от киселини в стомаха... Не мога да понасям консервите... Живота в окопите... аз съм просто болен човек!

- Нищо ви няма! - отсича Прайбиш. Имате само нервен стомах... А аз съм баба на четири деца!

Чува се двукратно звънене.

Дитрих взема от бюрото на Адлер една папка и излиза бързо от стаята.

х

Зад бюрото отрупано с книжа седи фон Гайзер.

Влиза госпожица Дитрих.

- Докладвайте! - Казва й сухо той.

- Има повиквателни за Прайбиш и Лихтенфелд.

- Изпратете веднага писмо чрез легацията за освобождаването на Прайбиш. Друго?

х